

**IDENTITEITSVASTSTELLING
van
VERDACHTEN
en
ILLEGALE VREEMDELINGEN
door
OPSPORINGSDIENSTEN
in het
BUITENLAND**

**Vaststelling van de identiteit in
een zevental landen op een rij**

Clemens Henricus Johannes Willemsen

Copyright: C.H.J. Willemsen 2020

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opname, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoudsopgave

1. INLEIDING EN LANDESELECTIE	1
2. BELGIË.....	19
3. CARIBISCH NEDERLAND	44
4. DUITSLAND	52
5. OOSTENRIJK.....	66
6. POLEN.....	74
7. VERENIGD KONINKRIJK.....	87
8. VERENIGDE STATEN	102

Bijlagen

- 1 Literatuurlijst
- 2 Bronnen landenkeuze

Tabellen

(hoofdstuk.volnummer	paginanummer in hoofdstuk)
Tab. 1.1 Manieren met meeste gewicht	5
Tab. 1.2 Cijfers onbewerkt vanuit het HKS	10
Tab. 1.3 Informatie per land	15
Tab. 2.1 Niveaus volgens Volkeryck.....	32
Tab. 5.1 Formulieren voor maatregelen van identiteitsvaststelling.....	62
Tab. 5.2 Waarden van zekerheid.....	63
Tab. 7.1 Dwangmiddelen inzake biometrie	93
Tab. 8.1 Zekerheidsniveaus van vertrouwen.....	115

1. Inleiding en landeselectie

Inhoudsopgave

1	INLEIDING	2
2	LEESWIJZER EN DOELGROEP	3
3	ONDERZOEK IDENTITEITSVASTSTELLING ASIELZOEKERS	4
4	INFORMATIEBRONNEN VOOR SELECTIE VAN TE ONDERZOEKEN LANDEN	5
5	GESELECTEERDE LANDEN	12
6	OPVALLENDE BEVINDINGEN BUITENLAND	16

1 Inleiding

Het onderzoek naar '*De identiteitsvaststelling van verdachten en illegale vreemdelingen door opsporingsdiensten*' is verwoord in het gelijknamige proefschrift dat ik op 1 oktober 2019 heb verdedigd aan de Universiteit van Tilburg [Willemsen 2019]. Het onderzoek leverde meer op aan inzichten in het buitenland dan in het proefschrift is opgenomen en dit tweede boekwerk kan als addendum van het proefschrift worden beschouwd. Het vormt een aanzet tot invulling van een van de aanbevelingen voor vervolgonderzoek alsmede aanvullende aanbevelingen aan de opsporingsdiensten in Nederland. Het aanbevolen vervolgonderzoek betreft onder meer een toetsing van en vergelijking met andere landen waarvoor dit boekwerk een basis kan bieden. De aanvullende aanbevelingen voor de praktijk betreffen aspecten die in het buitenland anders verlopen en waarvan kan worden gezien of die ook in Nederland toepasbaar zijn en een betere identiteitsvaststelling mogelijk maken

Het doel van het uitbrengen van dit boekwerk is om het materiaal dat ik in de jaren 2011-2014 heb verzameld inzake het buitenland, te delen met andere wetenschappers en deskundigen zodat zij kunnen vernemen hoe de identiteitsvaststelling in een aantal landen gebeurt. Gelet op de periode is het meer historisch van aard dan het proefschrift. De onderliggende gegevens zijn mogelijk niet meer actueel maar de opzet in de onderscheiden landen zal grotendeels nog hetzelfde zijn. Dat kan ook tot verdere verbeteringen leiden in Nederland.

Het boekwerk is in tegenstelling tot het proefschrift beperkter in een aantal opzichten:

- Het beantwoordt geen onderzoeksvragen behoudens de vraag hoe de identiteitsvaststelling van verdachten en illegale vreemdelingen door opsporingsdiensten in het buitenland verloopt.
- Het is niet getoetst door een academische commissie. Het is door enkele lezers getoetst op spelling, grammatica en consistentie. Daarbij ben ik veel dank verschuldigd aan de volgende personen die elk in de loop van de tijd een hoofdstuk hebben bekeken: Michel Stymans (Luchtvaartpolitie Nationale Luchthaven Valse en Vervalste Reisdocumenten – België), Wouter de Nijs (Brigadier van Politie, Korps Politie - Caribisch Nederland), Gerd Reckels (Bundespolizeiinspektion Bad Bentheim, Grenzüberschreitendes Polizeiteam - Duitsland), Reinhard Schmid (Federal Ministry of the Interior Austria, Criminal Intelligence Service, Biometric

Identification - Oostenrijk, niet het hoofdstuk bekeken doch veel informatie aangeleverd), Bettina Wallner (Staatsanwältin, Public Prosecutor, Eurojust Austrian Desk – Oostenrijk idem), Irena de Ruig (Politie Oost-Nederland - Polen) en Peter Slort (Police Attaché, Washington, D.C. – Verenigde Staten).

- De keuze van de geselecteerde landen is onderbouwd doch zou ook kunnen worden weerlegd door andere (meer recente) statistieken als uitgangspunt te nemen.
- Het geeft de situatie weer in de genoemde jaren en dient voor de actualiteit opnieuw te worden onderzocht alvorens conclusies te kunnen trekken.
- De informatie is voor enkele landen vrijwel alleen in wetgeving gevonden.
- Er heeft geen toetsing plaats gevonden aan het kader uit het proefschrift doch de informatie per land is zodanig opgeschreven dat een toetsing in beginsel mogelijk is na aanvullende en actuele bronnen te hebben geraadpleegd.

2 Leeswijzer en doelgroep

Aangeraden wordt om hoofdstuk 1, 3, 4 en 6 van het proefschrift te lezen voor een goed begrip van de aspecten van het toetsingskader.

Literatuurverwijzingen zijn tussen [haakjes] in de tekst geplaatst; zie bijlage 1 voor een verdere uitleg. Verwijzingen naar wet- en regelgeving zijn in de tekst kort opgenomen en worden in de voetnoot voluit benoemd. Voetnoten geven nadere uitleg die niet nodig is om het verhaal te volgen doch nuances betreffen, dan wel relaties tussen hoofdstukken en/of paragrafen. De verwijzing naar een paragraaf is in dit boekwerk als volgt: §x.y.z staat voor hoofdstuk x, paragraaf y en subparagraaf z. Vanwege het grote aantal persoonlijke mededelingen die in de voetnoten worden vermeld, worden deze bij een volgende vermelding afgekort tot 'p.m. naam jaar'.

Beoogde doelgroep

Als lezers van dit boekwerk zijn beoogd allen die in het strafrecht en het vreemdelingenrecht werkzaam zijn en belang hebben bij het vergroten van het inzicht in de identiteitsvaststelling van verdachten en illegale vreemdelingen. Dit betreft zowel degenen die werkzaam zijn in de

uitvoering als degenen die werkzaam zijn in de wetgeving en in het beleid. Denk aan opsporingsfunctionarissen, documentdeskundigen, grenswachters, officieren van Justitie en rechters. Ook is dit boekwerk gericht op wetenschappers op het terrein van recht, kwaliteits-, informatie- en identiteitsmanagement.

3 Onderzoek identiteitsvaststelling asielzoekers

Deze paragraaf begint met een Europees onderzoek inzake asielzoekers, een groep die weliswaar niet overeenkomt met verdachten en illegale vreemdelingen doch waar wel lessen uit geleerd kunnen worden. Ieder contactpunt van het Europees MigratieNetwerk (EMN) heeft een nationaal rapport opgesteld voor het vaststellen van de identiteit van asielzoekers door de nationale overheid. Het EU-breed vergelijkend rapport geeft inzicht in methoden die door de EU-lidstaten worden gebruikt [EMN EU-breed 2013]. Veel asielzoekers hebben geen identiteitsdocument bij zich doch verklaren hun identiteit mondeling. Het ontbreken van een identiteitsdocument varieert van 25% in Letland tot 94% in Noorwegen veroorzaakt door niet kunnen meenemen bij vertrek, verliezen of beschadigen tijdens de reis naar Europa dan wel advies gekregen hebben om het document te vernietigen of achter te houden. Authenticiteit valt vaak lastig vast te stellen met valse documenten of meervoudige identiteiten. In sommige landen van herkomst hebben de autoriteiten geen middelen om kwaliteitsdocumenten te leveren. De asielzoeker werkt niet altijd mee of misleidt de overheid. Ook worden vingerafdrukken beschadigd of gewijzigd en kan de vreemdeling in meerdere landen asiel hebben aangevraagd [EMN EU-breed 2013, p. 13].

In een aantal landen is een centraal competence center ingericht voor ontwikkeling, training, ondersteuning van moeilijke gevallen, ontwikkelen van database voor echte en valse documenten, gebruik van documentsystemen als iFado, iPrado en Edison¹ en forensische analyse van documenten [EMN EU-breed 2013, p. 14].

Identiteit wordt vaak niet wettelijk doch operationeel gedefinieerd als onderscheiden karakteristieken die samen op een unieke manier een individu identificeren. Karakteristieken kunnen zijn de voor- en achternaam, geboortedatum, burgerschap, nationaliteit, geslacht en/of

¹ Deze en andere registers zijn benoemd in bijlagen 5 en 6 van het proefschrift.

geboorteplaats. Als documenten om de identiteit aan te tonen worden veelal onderscheiden het paspoort, de identiteitskaart en het reisdocument. Andere documenten kunnen ondersteunend zijn. Ook worden soms kopieën van documenten aanvaard [EMN EU-breed 2013, p. 15]. Als identiteitsdocumenten ontbreken, zijn er zo'n acht methoden om de identiteit te bepalen, te weten: taalanalyse, leeftijdsbepaling, vingerafdrukken, fotovergelijking, DNA-profiel, interview, raadplegen nationale liaison-officieren in het vermoedelijke land van herkomst en dwangmaatregelen zoals het onderzoeken van de bezittingen van de persoon. Aanvullend denken enkele landen na over het gebruik van de irisscan [EMN EU-breed 2013, p. 19].

De EU-lidstaten kennen geen specifiek gewicht toe aan de verschillende methoden om de identiteit te bepalen maar bepalen het relatieve belang van geval tot geval. Het volgende overzicht geeft aan waar de lidstaten het meeste belang aan hechten:

<i>Methode met meeste gewicht →</i>	<i>Interview</i>	<i>Biometrie, in het bijzonder vingerafdrukken, vervolgens foto en DNA</i>	<i>Holistisch; geen voorkeursmethode maar bezien van geval tot geval</i>
EU-lidstaten →	Oostenrijk, België, Estland, Frankrijk, Finland, Griekenland, Polen en Portugal	Oostenrijk, Tsjechië, Estland, Duitsland, Polen, Portugal, Zweden en Verenigd Koninkrijk	Hongarije, Italië, Letland, Litouwen, Nederland, Slowakije, Slovenië, Luxemburg, Ierland, Bulgarije, Spanje en Noorwegen.

Tab. 1.1 Manieren waaraan het meeste gewicht wordt toegekend, naar [EMN EU-breed 2013, p. 20, figuur 1]

4 Informatiebronnen voor selectie van te onderzoeken landen

Selectie van te onderzoeken landen

De identiteitsvaststelling in enkele landen is onderzocht waarbij ik mij in het onderzoek beperk tot een tiental landen. De selectie van de landen komt voort uit twee afzonderlijke vragen:

1. Wat is de veel voorkomende (vermoedelijke) nationaliteit of land van herkomst van de verdachten en/of illegale vreemdelingen waarvan

de Nederlandse opsporingsdienst de identiteit dient vast te stellen? Daarmee kan worden gezien welke wetgeving, proces, werkwijze en registers in die landen wordt gebruikt bij de identiteitsvaststelling.

2. Welke landen zijn inzake de identiteitsvaststelling in het strafrecht en/of vreemdelingenrecht op voorhand vergelijkbaar² met Nederland of lopen voorop zodat daar lering van kan worden getrokken?

Als de selecties van de landen elkaar geheel uitsluiten, leidt dit tot maximaal twee vijftallen van landen maar bij overlapping tot een geringer aantal landen.

Nagegaan is of en zo ja, welke bronnen er zijn op basis van officiële cijfers van overheden en ervaringen van deskundigen. De selectiecriteria en de bronnen leiden tot een groslijst of voorlopige lijst van interessante landen. Vervolgens is per land informatie ingewonnen via literatuur, websites, internationale organisaties, et cetera. Daarbij werd op barrières worden gestoten als een andere schrijftaal dan Nederlands, Engels of Duits, onmogelijkheid tot het afleggen van een werkbezoek, mogelijk geven van 'gewenste' antwoorden, en geslotenheid van informatieverstrekking. De groslijst is daarmee teruggebracht tot een definitieve lijst van zeven te onderzoeken landen.

De tabellen die bij deze selectie behoren zijn te vinden in bijlage 2.

De volgende bronnen zijn in 2011³ onderzocht:

- a. onderzoek naar de identiteitssystemen van de Europese Unie ten tijde van het voorzitterschap van Portugal, 1 juli tot en met 31 december 2007
- b. herkomst van verdachten van documentfraude volgens de Koninklijke Marechaussee (KMar)
- c. herkomstgroepering over mensen die door de politie aangehouden zijn als verdacht van misdrijven volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek (CBS) en het Herkenningsdienstensysteem (HKS) van de politie plus de Migratiekaart van het Wetenschappelijk Onderzoeks- en Documentatie Centrum (WODC)
- d. cijfers onbewerkt vanuit het Herkenningsdienstensysteem
- e. schattingen illegaal in Nederland verblijvende vreemdelingen, Universiteit Utrecht
- f. registraties IND liaison-officieren

²Voor de vergelijkbaar met de Nederlandse situatie acht ik elementen van belang als wetgeving, privacy, rechtstaat, democratie, centrale overheid, organisatie en aansturing van de politie, scheiding politie en burgerlijke stand, stand van de techniek t.a.v. biometrie en identiteitsdocumenten.

³Onderkend wordt dat de volgorde van de landen er nadien anders uit zou kunnen zien. De volgorde speelt echter een beperkte rol bij de keuze van de landen.

- g. navraag per e-mail bij politiefunctionarissen op persoonlijke titel
- h. navraag per e-mail bij overheidsvertegenwoordigers van landen

Deze bronnen licht ik als volgt toe:

ad a. Onderzoek Portugal

Portugal gaf, in de eerste helft van 2007 als voorzitter van de Europese Unie, opdracht om een onderzoek uit te voeren naar de identiteits-systemen van lidstaten om trends te constateren en adviezen te geven ten aanzien van bescherming van de identiteit en de strijd tegen identiteitsfraude. Voor de identiteitsvaststelling valt hier het een en ander uit te leren. Zestien landen in Europa hebben een identificatieplicht; uitzonderingen zijn Oostenrijk, Luxemburg, Zweden, Zwitserland en Groot-Brittannië: *"Fifteen countries (71%) require an obligation to carry ID at all times; one country (the Netherlands) requires an obligation to produce an ID in situations mentioned in the law"* [Portugal European Identity Systems 2009, p. 26]. De identificatieplicht in die landen is daarmee algemeen doch in Nederland beperkt tot specifieke situaties die wettelijk bepaald zijn. Nummers van uitgegeven identiteitsdocumenten worden vastgelegd evenals de vermissing of diefstal van identiteitsdocumenten. In alle landen behalve Nederland, Roemenië en de Tsjechische republiek kunnen documentnummers online worden gecontroleerd.⁴

Aanbevelingen van het onderzoek betroffen onder meer:

- stel een centraal Europees orgaan in waar lidstaten identiteiten kunnen controleren als zij twijfel hebben.
- zorg dat de partijen met een verificatieplicht toegang hebben tot bronnen om de identiteit te controleren.
- stimuleer het gebruik van biometrie om de identiteit van de houder van een document te verifiëren.

ad b. Gebruik bij de KMar

De Koninklijke Marechaussee, Expertisecentrum Identiteitsfraude en Documenten, Falsificaten Schipholdesk stelt periodiek een top 10 op van de (opgegeven) herkomst van verdachten van documentfraude, die vrijwel allemaal vreemdelingen zijn⁵. Kijkend naar de landen die in de betreffende anderhalf jaar in de top 10 staan, resulteert dat in acht 'blijvende' landen, te weten: Nigeria (totaal score 4, positie 1), Afghanistan (5, 2), Iran (7, 3), China (8, 4), Irak (10, 5) Dominicaanse

⁴ In Nederland zal dit ook op termijn mogelijk worden naar analogie van België.

⁵ Persoonlijke mededeling A. Castanon Reglero, staf Koninklijke Marechaussee, 13 juli 2011.

Republiek (16, 6), Turkije (18, 7) en Columbia (19, 8).

ad c. CBS en HKS

Het CBS publiceert de herkomstgroepering over alle mensen die door de politie aangehouden zijn als verdachte van misdrijven [CBS Statline 2011]. De persoonsgegevens zijn afkomstig uit het Sociaal Statistisch Bestand (SSB) en vanaf 2002 op deze wijze geanalyseerd. Daarbij valt een aantal kanttekeningen te maken:

- Aangehouden verdachten waarvan de persoonsgegevens niet voorkomen in de GBA zijn buiten beschouwing gelaten.
- De gegevens zijn afkomstig uit het Herkenningsdienstensysteem (HKS) van de politie. Het HKS levert geen complete beschrijving van de criminaliteit in Nederland. De gegevens van de bijzondere opsporingsdiensten (FIOD-ECD, douane) zijn niet opgenomen in het HKS. Diverse typen misdrijven, zoals economische delicten, milieudelicten of uitkeringsfraude, zijn daarmee ondervertegenwoordigd in het HKS.
- De cijfers van het laatste jaar zijn voorlopig.
- Nieuwe cijfers komen in de regel beschikbaar aan het eind van het jaar met een vertraging van twee jaar. Derhalve zijn medio 2010 de cijfers tot en met 2008 beschikbaar.

"Op basis van de kenmerken uit de GBA dat onderdeel uitmaakt van het SSB wordt de herkomstgroepering (onderscheid naar autochtonen en allochtonen eerste of tweede generatie) vastgesteld. Herkomstgroepering is het kenmerk dat weergeeft met welk land een persoon een feitelijke verwantschap heeft, gegeven het geboorteland van de ouders of van zichzelf" [Blom & Oudhof 2005, p. 3]. De herkomstgroepering komt daarmee niet geheel overeen met de nationaliteit van de verdachte.

De migratiekaart van het WODC die in 2011 verscheen, geeft meer achtergrond over de landen van herkomst van illegale migranten. Onder de in de periode van 1997 tot en met 2003 aangehouden illegale vreemdelingen waren meer dan 200 nationaliteiten vertegenwoordigd. Het betreft vooral volgmigratie uit landen waar al geruime tijd migratiestromen naar Nederland hun oorsprong vinden (Marokko, Turkije, China, Suriname), asiellanden (Irak, Afghanistan, Somalië en diverse overige Afrikaanse landen) en 'nieuwe' landen van arbeidsmigratie naar Nederland (Oekraïne, India en Filipijnen) [Jennissen 2011, p. 309]. Ook is er sprake van migratie vanuit productie- en doorvoerlanden van verboden drugs (Colombia, Turkije, Suriname) en vanuit landen die een belangrijke rol spelen in de internationale prostitutie- en relatiemarkt (Thailand, Rusland, Brazilië en

Hoofdstuk 1. Inleiding en landenselectie

Afrikaanse landen). De cijfers waar het WODC over rapporteert, zijn gedeeltelijk gebaseerd op het Vreemdelingen Administratie Systeem (VAS) (registraties van staandehoudingen van illegale vreemdelingen in de periode 1 januari 2000 tot 1 oktober 2003) en voor de meer recente gegevens (van 2005 tot en met 2010) wordt gebruik gemaakt van registraties in de PolitieSuite Handhaving-Vreemdelingen (PSH-V) en registraties van de KMar in het Vreemdelingen Basis Systeem (VBS). Aangegeven wordt dat sommige personen meermaals voorkomen omdat ze vaker met de politie en/of KMar in aanraking zijn geweest maar globaal gezien komt het aantal staandehoudingen en het aantal unieke personen aardig overeen.

Als trend geeft het WODC het volgende weer. Het aandeel personen uit de nieuwe EU-landen is sterk gedaald. *"Gestaag lijkt het aandeel Turken en Noord-Afrikanen wat af te nemen, terwijl het aandeel personen uit de overige Afrikaanse en Aziatische landen sterk is gestegen. De tamelijk omvangrijke groep illegale vreemdelingen uit West-Europa omvat vooral toeristen uit landen als Frankrijk en Duitsland, die hun recht op vrij verblijf in Nederland verspelen doordat ze criminele activiteiten ontplooiën of doordat ze (drugs)overlast veroorzaken. (...) Het aandeel personen afkomstig uit West-Europa is gedaald"* [Jennissen 2011, p. 323].

ad d. Cijfers onbewerkt vanuit het HKS

Over de jaren 2007 t/m 2010 staan de volgende landen in de top vijftien⁶ waarbij in de loop van de jaren slechts geringe verschuivingen te zien zijn:

Land	aantallen				positie			
	2007	2008	2009	2010	2007	2008	2009	2010
Marokko	14992	14902	14492	13156	1	1	1	1
Turkije	10477	10494	9786	8851	2	2	2	2
Onbekend/overig	4555	4148	4521	4218	2	2	2	2
Polen	2943	3715	3733	3958	3	3	3	3
Duitsland	2660	2567	2122	2134	4	4	5	4
België	2150	2523	2244	1748	5	5	4	5
Suriname	1814	1803	1644	1649	6	6	6	6
Roemenië	805	993	1414	1502		9	7	7
Verenigd Koninkrijk	1546	1527	1319	1203	7	7	8	8
Frankrijk	1277	1237	1124	913	8	8	9	9
Bulgarije	533	705	794	817		13	11	10

⁶ Persoonlijke mededeling, W. Van Tilburg, Korps Landelijke Politiediensten, 24 augustus 2011.

Hoofdstuk 1. Inleiding en landenselectie

Italië	873	947	854	731	10	10	10	11
Iran	769	800	715	693	11	11	12	12
Litouwen	318	309	497	626			16	13
Spanje	543	561	564	526	15	15	14	14
Portugal	745	699	667	512	12	14	13	15

Tab. 1.2 Cijfers onbewerkt vanuit het HKS

Verschillen met het staatje volgens CBS/HKS kunnen komen door voorlopige/definitieve cijfers, het niet leggen van koppelingen met andere bestanden en soms (voormalige) landen als Duitsland (Oost- en West) en Indonesië (diverse eilanden) die in de grove HKS-lijst staan. Er moet dan ook niet geprobeerd worden de lijsten op elkaar aan te sluiten maar de lijst wordt meegenomen omdat deze qua periode nauwer aansluit bij de andere bronnen. Ook blijkt zo'n 2% van de verdachten een onbekende nationaliteit dan wel een overige nationaliteit te hebben. Daarmee bestaat de top 15 uit de volgende landen: Marokko, Turkije, Polen, Duitsland, België, Suriname, Roemenië, Verenigd Koninkrijk, Frankrijk, Bulgarije, Italië, Iran, Litouwen, Spanje en Portugal.

ad e. Nationaliteit illegale vreemdelingen

In 2011 is een schatting gemaakt van het aantal illegaal in Nederland verblijvende vreemdelingen waaruit een indicatie van de nationaliteit kan worden verkregen en wel als volgt: Turks 3%, Noord-Afrikaans 12%, Afrikaans overig 23%, Surinaams 4%, Aziatisch 26%, Amerikaans 2% en onbekend 30%. *"De informatie is verkregen van medewerkers van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, van de Politie, de Koninklijke Marechaussee, het ministerie van Veiligheid en Justitie en leden van de begeleidingscommissie"* [Van der Heijden, Cruijf & Van Gils 2011, p. i]. Daarbij zijn van verschillende instanties in de vreemdelingenketen verschillende soorten bestanden verkregen en aan elkaar gekoppeld.

ad f. IND liaison

De IND registreert informatie van de Immigration Liaison Officers (ILO) [IND Liaisons 2011]⁷ hetgeen leidt tot het volgende rijtje landen (f1): China (totaal score 2, positie 1), Nigeria (5, 2), Ghana (7, 3), Rusland (9, 4), Kenia (10, 5), Turkije (12, 6), Filipijnen (16, 7), Egypte (19, 8), Zuid-Afrika (19, 9), Palestina (20, 10), India (20, 11), Pakistan (21, 12), Congo (21, 13) en Somalië (28, 14). De locaties waar ILO's voor langere tijd worden geplaatst, worden geselecteerd op basis van de combinatie

⁷ Afgeleid uit Tabel 1. 'Weigeringen op nationaliteit vanaf de ILO-locaties welke naar of via Amsterdam wilden reizen', nr. 1. (kolom 1 en 2) en nr. 6 (kolom 1 en 3).

van meerdere factoren:⁸

1. aanvoer/bronland van onjuist/niet gedocumenteerden in Nederland of andere EU-landen en/of instroom in IND-procedures;
2. actualiteit van terugkeerproblematiek, omdat de ILO's ook werken voor DT&V;
3. actualiteit van andere migratiegerelateerde onderwerpen, ook één van de kerntaken van de ILO's;
4. mogelijkheden om toestemming te krijgen van het 'gastland';
5. wenselijkheid binnen buitenlands beleid (Het Ministerie van Buitenlandse Zaken moet instemmen met plaatsing).

Periodiek (ongeveer elke 2 jaar) worden de posten intern geëvalueerd en wordt bepaald of de ILO's nog op de juiste locaties zitten of dat bepaalde posten moeten worden gesloten en nieuwe worden geopend in verband met veranderde omstandigheden, trends, routes, et cetera.

Dit leidt tot het volgende rijtje landen (f2) zonder weging:

China, Thailand, Rusland, Turkije, Verenigde Arabische Emiraten (Dubai), Syrië, Kenia, Zuid-Afrika, Nigeria, Ghana, Egypte, Georgië, India, Kenia en Peru.

ad g. Navraag per e-mail bij politiemedewerkers op persoonlijke titel

Zie de tabel in bijlage 2.

ad h. Navraag per e-mail bij vertegenwoordigers van landen

Navraag over het proces van identiteitsvaststelling in de vorm van enkele korte vragen via Eurojust en relaties leverde de nodige informatie op alsmede van (medewerkers van) justitiële en opsporingsdiensten die bereid waren om informatie te verstrekken. Ook is gezien of informatie via internet opvraagbaar was.

De volgende landen verstrekten op voorhand al veel informatie (score 1): Duitsland, Ierland, Oostenrijk, Verenigd Koninkrijk en Verenigde Staten. De volgende landen leverden beperkt informatie (2): België, Canada, China, Litouwen, Macedonië, Noorwegen, Roemenië, Spanje, Zweden en Zwitserland. Tenslotte waren de volgende landen zeer spaarzaam tot nietszeggend in hun eerste reactie (3): Estland, Frankrijk, Luxemburg (alleen Franstalig) en Malta.

⁸ Persoonlijke mededeling A. Weijs, IND/International cooperation Unit, 29 juli 2011.